

met Jorge Silva de Melo geregisseerd heb. Een stuk van een groot Portugees theaterschrijver, António José da Silva. Een auteur uit de achttiende eeuw die elementen uit de barokopera vermengde met de typische populaire Portugese werkelijkheid. Die stijlvermenging leek ons een interessant uithangbord voor ons gezelschap."

"Voor de revolutie van 25 april '74 was het contact met het Europese theatergebeuren erg moeilijk in Portugal. Wij hadden weinig buitenlandse voorstellingen gezien. Wij waren nog bezig met referentiepunten die elders waarschijnlijk allang niet meer golden. Brecht en zijn Berliner Ensemble was een van die sterke punten, daarbij mag je niet vergeten dat Brecht eerst in 1975 kon opgevoerd worden in Portugal. Ook daarom waren volgelingen van Brecht als Giorgio Strehler en Jean Jourdeuil voorbeelden voor ons. We inspireerden ons op wat Jourdeuil en Jean-Pierre Vincent in Frankrijk brachten: experimenteel en tegelijk populair theater. Populair omdat we aan de kant van het volk stonden en niet omdat we een populaire smaak volgden. Dat uitgangspunt is tot vandaag bewaard. Later is er ook de invloed gekomen van de Berlijnse Schaubühne. Jorge Silva de Melo en scenografe Christina Reis zijn daar zelfs stage gaan lopen. Sinds Jorge Silva de Melo in 1980 het gezelschap verlaten heeft om in Parijs te gaan werken is Christina Reis co-directrice geworden."

Teksttheater

"We hadden niet de illusie om een collectief te vormen. Wij kwamen met de plannen en projecten aan, maar namen wel samen met de leden van het gezelschap de beslissingen. We zijn een beetje als een familie en vandaag botst dat met wat buiten gebeurt. Het wordt moeilijk om zo een structuur te bewaren wanneer alles rondom ons zich professionaliseert en veel technischer wordt, in de slechte zin van het woord. Jonge acteurs, ik verwijt hun dat niet, denken eerder aan hun carrière en willen liefst met zoveel mogelijk regisseurs werken, denken dus niet aan ensemblevorming. Anderzijds is het stimulerend dat acteurs op tijd weggaan om vernieuwing binnen een gezelschap mogelijk te maken. Op dit ogenblik werken we met een vaste kern van vijf acteurs en met een heel kleine administratieve en technische ploeg.

Geld dient om voorstellingen te maken."

"We spelen het normale repertoire, evengoed klassieke als hedendaagse auteurs. Maar onze omgang met teksten is niet deze van het normale repertoiretheater. Onze eigen lezing of de dramaturgische analyse is even belangrijk als de tekst zelf. Door de normalisatie van het politieke leven in Portugal, waardoor de politieke participatie van de bevolking erg is afgezwakt, is de keuze van teksten moeilijker geworden. We willen de toeschouwer blijven provoceren zonder naar het gemakkelijk spectaculaire te moeten grijpen. Ook in Portugal doet de theaterconsumptie haarintrede, hoewel nog veel minder dan elders in Europa. Geen enkele Portugese familie denkt er aan om één keer per maand naar de schouwburg te gaan. Niet toevallig

werken we met reeksen van stukken die we indelen in cycli, zoals de themareeks waarmee we begonnen zijn 'kleine burgerij - revolutie' of 'nadenken over het komische' of 'hedendaags malaise' of nu een cyclus over het theater zelf. Dat doet de toeschouwer nadenken en dat haalt hem uit de uniformisatiesfeer van het theater."

Vertaalopdrachten

"Shakespeare ben ik erg laat gaan regisseren omdat je daarvoor over een maturiteit moet beschikken. Maar er is ook het probleem van de vertalingen. Er zijn weinig speelbare Shakespeaervertalingen, zijn stukken zijn lang nog niet allemaal in het Portugees vertaald.

Luis Miguel Cintra

